

benene, at der er tale om en liberalisering ved denne lov, at der er tale om muligheder for en lang række butiksdrevende, først og fremmest de mindre butikker, i mange tilfælde mandkone-butikkerne, i mange, mange tilfælde butikkerne ude i de små samfund, dér, hvor man har brug for nærbutikker; der bliver masser af muligheder for dem for at drive forretning, for at tjene penge og for at holde sig i live, og samtidig er det altså en ganske væsentlig liberalisering ugen igennem og søndagen igennem.

Det er de ting, der får Det Radikale Venstre til at stemme for denne lov, og vi synes i og for sig, at det har stor underholdningsværdi at se både K og V og Z som ål slange sig igennem slalomløbet for at ende på det sted, hvor de ender, nemlig ikke at kunne stemme for denne lov.

Det er en liberalisering, og det er målrettet til de mindre butikker. Vi mener, der er sket en forbedring og en forenkling af lovforslaget undervejs i behandlingen i Folketinget, fordi vi nu ikke opererer med dagligvarebegrebet. Det kunne godt have været brugt, men vi er nået til en endnu enklere model, og den grænse, som vi har debatteret frem og tilbage, har vi forsøgt at finde det gyldne snit for.

Og dér hæfter jeg mig også ved det, som erhvervsministeren har anført over for Erhvervsudvalget: at det vil være klogt – og det er så det, vi gør her i anden omgang med ændringsforslaget fra de 10 til de 12½ mio. kr. i årlig omsætning – at vi tager højde for, at der er en lang række af disse små butikker, som har fået øget omsætning, efter at den lukkelov, som vi nu ændrer på, trådte i kraft.

Så det korte af det lange er: Vi stemmer for denne lov og er noget forundrede over, at V og K ikke kan gøre det samme.

Frank Aaen (EL):

Under forespørgselsdebatten blev der talt ganske meget om det samarbejdende folkestyre, og det var meget florumvundet nogle gange, hvor godt det var med samarbejdet.

Det var vist ikke den her sag, der blev talt om. Der kan vist ikke tales om et samarbejdende folkestyre i en sag, der kan samle lige godt en tredjedel af Tingets medlemmer på de grønne knapper. Der kan vist ikke tales om samarbejdende folkestyre, når man ikke hører på de folk, der er kommet herind for at give sig til kende og protestere, alle de ansatte, hele branchen.

Det eneste sted jeg kan få øje på lidt samarbejde – men det er vel næppe det, man kalder

samarbejdende folkestyre – var det samarbejde, der var med 7-Eleven-koncernen om at få banket omsætningsgrænsen lidt i vejret.

Jeg kan ikke komme i tanker om en sag lige i øjeblikket, som er mere velegnet til at fremme politikerleden i det her land, og jeg vil sige helt reelt – og det er ikke påtaget – at jeg er chokeret over, at Folketinget på den måde, på en så lemfældig måde, ændrer livsbetingelserne for flere hundrede tusinde mennesker, ændrer vilkårene for en hel branche så vilkårligt.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at det kan lade sig gøre, og jeg skal love, at vi fra Enhedslistens side vil gøre alt, hvad vi kan, for at gøre reklame for dem, der stemte for, og for alle dem, der sikrede lovens vedtagelse ved at undlade at stemme, ved enhver given lejlighed, når den danske butiksstruktur efter det her går fuldstændig i smadder. Vi vil få en amerikaniseret udvikling, som ikke nogen herinde ønsker at tage ansvaret for. Jeg kan love for, at vi skal huske det.

Arne Melchior (CD):

Vi politikere bliver ofte af presse og derfor som ekko af menigmand beskyldt for, at vi skælder for meget ud på hinanden, at vi ikke er søde nok over for hinanden.

Det er jo ikke helt rigtigt, for man hører jo tit ministre sige tak for god modtagelse af deres forslag, og vi takker hinanden på tværs af partitilnjer ved mange lejligheder, når vi endelig når frem til tredjebehandlingen. Så vi er jo ikke så ringe, selv om det ikke er helt så fedt som i visse internationale møder, hvor man hver gang takker formanden, fordi man må få ordet.

Men jeg vil benytte mine få minutter her til at fortsætte taksigelsen. Jeg synes, at mit hjerte svulmer af taknemlighed over for Venstre og De Konservative. Man kunne jo have tænkt sig, at eftersom de ifølge deres ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, kun har fået opfyldt 90 pct. af deres ønsker, og at de er meget tilfredse med det oven i købet, så kunne man jo have tænkt sig, når det kun var 90 pct., at de ville stemme imod!

Ganske vist oplevede vi i formiddags, at en anden Venstreordfører i forbindelse med B 113 – det var et beslutningsforslag om statsborgerskab – sagde, at et enkelt skridt i den rigtige retning er bedre end ingen skridt, og så stemte man for. Men her er det åbenbart altså ikke nok at få 90 pct. Man kunne jo have troet, at de var fristede til at stemme imod, når de ikke fik 100 pct., for det skal Venstre og De Konservative da selvfølgelig have krav på, før de kan gå ind